

Can You Steal Wi-Fi? Using a Wireless Connection Without Permission

BACKGROUND

Our technology-driven 21st-century life affords us the opportunity to use other people's assets without ever stepping into their property or touching their material possessions. After one sets up a router and wireless internet connection, he essentially opens a virtual highway that can be accessed by neighbors, pedestrians, and anyone who happens to be within range. We must determine whether or not the halachic parameters of theft extend to the unauthorized use of these intangible types of property.

In principle, using a neighbor's wireless connection can be regarded as theft for at least two reasons:

- 1. One makes use of his neighbors' physical devices, such as his router, without his permission;
- 2. One makes use of his neighbors' wireless network without authorization.

When considering the possible applications of the laws of g'zeilah (theft) to "borrowing" a person's wireless network and its associated devices, we must address a number of halachic issues:

QUESTIONS TO CONSIDER

- Is borrowing without permission tantamount to theft?
- If so, are there any exceptions to this rule?
- Does the fact that the wireless network is intangible affect one's ability to "steal" it? Can one halachically steal things that are intangible?
- Halachah sometimes permits a person to derive benefit from someone else's possessions (even against the owner's will) if the owner does not incur any expense or loss as a result of this usage. This concept is called zeh neheneh v'zeh lo chaseir. How might this concept apply to the use of a wireless connection?

BORROWING WITHOUT PERMISION

At first glance, the halachic status of using items without permission is addressed by a statement of Rava in Bava Metzia:

Talmud Bavli: Bava Metzia 43b

Rava said: One who borrows without permission has the status of a **thief** (*gazlan*), according to the Rabbis...

...ים גזלן לרבנן מדעת לרבנן גזלן הוי...

SEE THIS ORIGINAL PAGE OF TALMUD ON THE NEXT PAGE

Although Rava's opinion is subject to dispute in the Gemara, his opinion is codified in the Shulchan Aruch as the normative halachah we follow.

QUESTIONS TO CONSIDER

• What do you think are the ramifications of this ruling? Why does it matter that such a borrower is called a thief?

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

עין משפט נר מצוה קב א מיי׳ פ"ג מהלי

גזילה ואבידה הל' טו

סמג עשין עג טוש"ע ח"מ

ס" שנט סער ה:

קל ב מיי שם פייב הלי ב

סמג עשין שם טוש"ע ח"מ

קי' שקב קעי' ב ז: קד ג מיי שם טוש"ע שם

קה ד מיי פ"ג שם הלי

ז"מ סי רלב סעי ד:

הו הו מיי שם כלי יב

מוש"ע שם סעי' ב:

מוסף רש"י

שליחות יד. שחייבו הכתוב עליו אפילו נאנסה,

בדכחיב ומת או נשבר או

נשבה ונו' שבועת ה' תהיה

בין שניהם אם לא שלח ידו

נתחייב שוב בתיחחה

וכשנייתה, צריכה חסרון.

לא הוי שליחום יד להעמידו

ברשותו אלא אם כו מסרם

לעיל מא.). **שטלטלה**

להביא עליה גוזלות.

לעלות עליה כדרך סולם

ואפילו הכי הויא גזילה

למיקם ברשותיה עד דעביד

השבה, דקסבר שואל שלא

מדעם בעלים גולו הוא

(לעיל מא.)**. משלם אותה**

ואת גיזותיה ואת ולדותיה. כל מס שנטל

ממנה ומה שהשביחה (ב"ד

בעיניה. כמות שסיא עכשיו

ייקנית יחזירנה והדר משלם

דמי גקות ועובר כמו שהיה

בשעת הגוילה ולא שבח

סגיוה שהשביחה אללו ולא

שבח הולד, דלא קנים ר'

יהודה, אבל דמים שבשעת

הגזילה משלם, דליכא למאן

דאמר כל הגזלנים בניר

משעת הגדלה ישלמו (שם).

רבינו חננאל

אלא פשיטא טעמא דבית

הלל כשעת הוצאה מבית

בעלים היא והיא שעת

שעה זוז וכשעה ששתאה

שוה ד' בזה חלקו בית הלל

וכית שמאי כ״ש סברי די

משלם כי השתא וכ״ה

הגזילה והוא זווא לימא

רבה דאמר משלם וד׳ז

כב״ש דהא בית חלל זווא

חדא קאמרי. ופריק רבה

ביותר כלומ׳ אם עת

ששתאה היתה שוה יותר

ממה שהיתה שוה בשעת

גזילתה דברי הכל ד' כי

השתא משלם כטעמא דידי

שפירשנו למעלה כי פליגי

עת ששלח ידו בפקדון של

חבירו ד׳ ועכשיו שוה זת

בית שמאי סברי שליחות

יד אינה צריכא חסרוז

איחיים בה. וב״ה סברי

שליחות יד צריכא חסרון

ברשותיה דמריה קאי

וכעידנא דתברה או שתיא

מיחיים עלה וההיא שעתא

זוזא הוא דשויא. ואלא

רבה דאמר שליחות יד

אינה צריכא חסרוז כב"ש חלוקת ב"ש וכ"ה בשכח

[דמשלם] כשעת

גזילה חוזרת

דמשמע הא שלח

ועיין בהשנות וכמ"מ

יה קמג עם טוש"ע

ועייו בהשגות ובמ"מ

מג:

מסורת הש"ם א) לעיל מא:, ב) (לעיל

nd.], £) [30], F) E"E en.

כ"ק לה. ע"ש, ו) (לעיל

תומפות פסחים סג. ד"ה ר'

מאיר ותום' זכחים ד: ד"ה

מחשבה ותוס' בכורות נט.

ד"ה במחשבה ותום' חוליו

לימא רבה דאמר כב"ש. וא"ת לוקי פלוגתייהו באתבר ממילא ורבה כב"ה וו"ל דא"כ לא הוו פליגי בית שמאי:

בית שמאי סברי שליחות יד אינה צריכה חסרון. ול״ת ל״כ תרי בבי הך דהכא וסיפא דהחושב לשלוח יד למה לי וי"ל

דסיפה השמועי׳ דלב"ש הפילו דבור בלא משיכה אלא הא ראמר רכא שואל שלא מדעת גולן הוי. לומר ר״ת

דגרסינן בכל הני רבא דהך דשואל ע"כ רבא הוי דקאמר בתר רבה ורב יוסף בהמוכר הספינה (ב"ב דף פת.) ומדהאי רבא כולהו נמי רבא דאי לאו הכי לא פריך מידי דמלי לאוקומה פלוגתיה כחד מהכך פלוגתי׳ דלעיל: משלם אותה ואת גיוותיה ואת ולדותיה דברי ר"מ רבי

יהודה אומר גולה חוזרת בעיניה. וא"ת הא דתנן בפרק הגחל קמא (כ"ק דף ק:) הנותן למר ללבע ללבוע לו אדום ולבעו שחור אם השבח יתר על הוצאה נותן לו היציאה ואם הוצאה יתירה על השבח נותן לו השבח דברי רבי יהודה ר"מ אומר אין נותן לו אלא דמי למרו בלבד אלמא סברתם הפוכות ותירך ר"ת דהכא גבי גזילה סבר ר"מ שינוי אינו קונה משום דקנסא קנים במזיד אבל בללבוע לו אדום דשוגג לא קנים והכי אימא בהגוזל ור' יהודה דקבר הכא דשינוי קונה היינו משום דמתכוין לקנות בשינוי אבל לבעו שחור אין מתכוין לקנותו בכך:

ר"ע אומר כשעת התביעה. מימה מאי קסבר אי קסבר שינוי קונה למה ישלם השבח כשעת התביעה הלא בשעת גזיזה קנאה ואם הגדילה רחל או הגזיזה ונתייקרה לא ישלם אלא כמו ששום רחל בשעת גזיום ואי קסבר שינוי אינו קונה א"כ כשגווה אחר התביעה נמי יהא הכל לנגזל דבמאי קנה ועוד דקאמר ומודה ר"ע במקום שיש עדים בשעת שליחות יד שישלם כאותה שעה במאי קנה והלא אכתי אפילו שינוי ליכא וגם כי יגוזנה שינוי לא יקנה ועוד למאן מודה הלא בין לב"ש בין לב"ה לא קנאה בשעת שליחות יד עד שעת שינוי ועוד דשמוחל ור' יוחגן פסקו כר"ע בשמעתין ובהגחל קמא (ב"ק דף נד:) אית להו דשינוי קונה לכך נראה לב"ש דאמרי ילהה בחסר ויתר מיירי אף ביוקרא וזולא דאם הוקרה משלם כשעת הולחה מן העולם וחם החלה משלם כשעת הגולה וב"ה לא פליגי נמי בהא והיינו כרבה אלא ב"ש מיירו נמי בשינוי כדקאמר דיקא נמי מדלא קתני בזול וביוקר ובהא פליגי ב"ה דשינוי קונה ור"ע פליג אזול

החושב לשלוח יד. ° הך מחשבה

בדבור ולא בלב כדמוכח בפרק ב' דובחים (דף ל.) ובפ"ק דמנחות (דף ג:) ובפרק חמיד נשחט (פסחים דף סג.) ובפרק המקין (גיטין

אלא פשיטא כשעה הולאה מביה בעלים. כשעת הגזילה וביתר פליגי דקאמרי ב"ש אם הוקרה ילקה לשלם כשעת הוצאה מן העולם ובית הלל אמרי כשעת הולאה מבית הבעלים: כי פליגי בחסר. וקאמרי ב"ה כשעת הולאה מן העולם. ודקא קשיא לך

תורה אור השלם ו או מכל אַשר יִשְּבַע עליו לשֶקר ושלם אתו בראשו וחמשתיו יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו: 2 אָם לא יִמֶּצֵא הַגַּנְב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה החושב לשלוח יד אמר. נ"ב קוף דף ובקדוטין פרש"י דלאו דוקא אמר :350 636

ידו במלאכת רעהו:

שמות כב ז

גליון הש"ם תום' ר"ה החושב וכו' מחשבה. עין נהרח"ם רים סלכות ס"ת:

רבינו חננאל (המשך) וולדותיה דכרי ר' מאיר ר' יהודה אומר גזלה חוזרת בעיניה. ר' מאיר כב"ש ר יהודה כב״ה וקיימא לן . כר: יהודה דבית הלל קיימי דאוקימנא אליכא דב״ה שכח גזילה דגזלז הוא בשבח שהשביחה בגופה אבל שכת שהשכיחה דאמר ביתר כולי עלמא לא פליגי דודאי לנגזל הוי כי כרכא וכז הלכה. ד' עקיבא אומר כשעת התביעה. ואע"ג דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר׳ י ישראל פסקו כר׳ עקיבא אנז לא סמכינז אלא בהא ופסק הלכה כב״ה וכיוו דסלקא שמעתא הכי ש״מ ומדחזינן רכה דפריק שליחות יד אינה צריכא חסרון ושואל שלא מדעת גזלז הוי ש״מ דהלכתא אינון. ל) פיי כיון דאיכא עדים מההיא שעתא דוזל נתחייב לשלם אבל אם אין עדים אין חייב לשלם אלא בעת תביעתו בב"ד והל המפקיד אצל בעדים ואפרי בשטר אין צריך להחזיר לו בעדים נאמן וכן אם אמר נאנסו נאמן ובתרויהו אינו חייב החזרתים לר: מתני" החושב לשלוח יד בפקדוז הלל אומרים אינו חייב עד אם לא שלח ידו במלאכת רעהו מלמד שאינו חייב

כל הגולנין משלמים כשעת הגוילה אי בגזילה ממש דגזלה מעיקרא ה"נ אבל הכא דבהיתרא אתה לידיה ומשום שליחות יד קמחייבת ליה בהא פליגי: ב"ש סברי שליחות יד אינה לריכה חסרון. ומששלח בה יד אע"פ שלא חסרה הויא גזילה וקמה ברשותיה וכשהחלה ברשותו החלה ואם היתה בעין אומר לו הרי שלך לפניך עכשיו שהוליחה משלם כשעת שליחות יד: אלא הא דאמר רבא. לעיל בשמעתין (דף מא:): שליחום יד אינה לריכה מסרון. דקאמר שלא תאמר שליחות יד כו': הא דאמר רבא. בהמוכר את הספינה (ב"ב דף פח.): שואל שלא מדעת לרכנן גולן הוא. גבי שולח את בנו אצל חנוני דפליגי רבנן ור׳ יהודה ואוקי רבא פלוגמייהו בשואל שלא מדעת ואמר דלרבנן גזלן הוי ומדחוקי רבח לרבנן בהכי סבירח ליה לדידיה גולן הוי ואהדר לאוקמי מילתיה כרבנן דהלכתא כרבים: לימא כב"ש. אמרה: אלא הכא בשבח גזילה פליגי. והאי חסר ויתר דמתני' לאו ביוקרא ווולא אלא במאי דחסרה דהיינו גיזות ובמאי שהותירה כגון אם נתעברה אצלו דב"ש סברי הכל ישלם כר"מ דברייתא וב"ה כרבי יהודה כשעת הולחה מבית הבעלים: דיקא נמי. דבגיזות וולדות פליגי דהתני לשון חסר ויתר ולא קתני לשון זול ויוקר: ומודה ר"ע במקום שיש עדים. כמה היתה שוה ביום שגולה וראו שגולה הימנו דמשלם כשעת הגזילה: מחי טעמה דרכי עקיבה. דחמר כשעת התביעה: דאמר קרא ביום השמתו. בדמים של חותו יום שהוח מתחייב לו והיכא דתבעו והודה דעל פיו הוא מתחייב העמדתו בדין והודחתו הוא יום אשמתו אבל אם יש עדים משעה שראוהו שגולה הוא חשם לו: להתם. לחרן ישרחל: חקיף. הרבה את הדרך וסבב דרך ארוכה על דבר זה ללכת דרך מעלת של הר לור מקום שר' יעקב שם ובעי מיניה מה שמע מר' יוחנן רבו על כך. כל מהלך דרך ארוכה במקום שיש קלרה מקיף הוא: אי נמי דמהדרה לדוכתה. להכי חשמועינן לעולם לומר שאם החזירה למקומה לחחר ששלח בה יד ונשברה בחונס אף בזו הלכה כר"ע דאמר לעילו) גבי גנב טלה מן העדר לריך דעת בעלים: ורבה המר הלכה כב"ה. כשעת גזילה ואנן כרבא עבדינן דהוה ליה

במרחה: מתנר'

נפשה היא:

באונסיה

יד. (א) אמר בפני עדים

פהדונו של פלוני לעלמי:

מהיום

נאנם חייב באחריות: הטה

ומ' באנפי מלתה סמבית. זמן: אינו משלם אלא רביטיה. דשליחות יד אינו מתחייב באונסין עד שימשוך או יגביה דהוי קנייה: הגביהה ונטל. להוי קנייה בהגבהתה וחסרון מנטילת רביעית חייב באונסיה:

הדרן עלך המפקיד

חייב והך דהכא אשמועינן דלב"ה לריכה חסרון:

אלא פשימא כשעת הוצאה מבית בעלים לימא רכה דאמר כבית שמאי אמר לך רבה ביתר כולי עלמא לא פליגי כי פליגי בחסר ב"ש סברי שליחות יד אינה צריכה חסרון וכי חסר ברשותא דידיה חסר וב"ה סברי שליחות יד צריכה חסרון וכי חסר ברשותא דמריה חסר אלא הא דאמר רבא 6 שליחות יד אינה צריכה חסרון לימא רבא דאמר כב"ש אלא הכא במאי עסקינן ייכגון שמלמלה להביא עליה גוזלות ובשואל שלא מדעת קא מיפלגי ב"ש סברי ישואל שלא מדעת גזלן הוי וכי חסר ברשותא דידיה חסר וכ"ה סברי שואל שלא מדעת שואל הוי וכי חסר ברשותא דמרה חסר אלא הא יידאמר רבא "שואל שלא מדעת לרבנן גזלן הוי לימא רבא דאמר כב"ש אלא הכא בשבח של גזילה קמיפלגי ב"ש סברי ישבח גזילה דנגזל הוי ובית הלל סברי שבח גזילה דגולן הוי ובפלוגתא דהני תנאי דתניא ייהגוזל את הרחל גזזה וילדה משלם אותה ואת גיזותיה ואת ולדותיה דברי ר"מ ר' יהודה אומר יגזילה חוזרת בעיניה דיקא נמי דקתני ב"ש אומרים ילקה בחסר וביתר וב"ה אומרים כשעת הוצאה ש"מ: ר"ע אומר כשעת התביעה: אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' עקיבא ומודה ר"ע במקום שיש עדים מ"מ דאמר קרא ילאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו וכיון דאיכא עדים מההוא שעתא הוא דאיחייב ליה אשמה א"ל ר' אושעיא לרב יהודה ר' אתה אומר כן הכי א"ר אסי אמר ר' יוחנן חלוק היה ר"ע אפי' כמקום שיש עדים מ"ט דאמר קרא לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו ובי דינא הוא דקא מחייבי ליה אשמה א"ל ר' זירא לר' אבא בר פפא כי אזלת להתם אקיף אסולמא דצור ועול לגביה דר' יעקב בר אידי ובעי מיניה אי שמיעא ליה לר' יוחנן הלכה כר"ע או אין הלכה כר"ע א"ל הכי אמר ר' יוחגן הלכה כרבי עקיבא לעולם מאי לעולם אמר רב אשי שלא תאמר הני מילי היכא דליכא עדים אבל היכא דאיכא עדים לא ואי נמי דאהדרה לדוכתה ואיַתברא לאפוקי מדרבי ישמעאל דאמר ילא בעינן דעת בעלים קא משמע לן דבעינן דעת בעלים ורבא אמר הלכה כבית מתני' החושב לשלוח יד בפקדון בית שמאי אומרים חייב ובית הלל אומרים עד שישלח בו יד שנאמר 2אם יאינו חייב במלאכת רעהו ההמה ידי שלח את החבית ונפל הימנה רביעית ונשברה אינו משלם אלא רביעית יהגביהה ונמל הימנה רביעית ונשברה משלם דמי כולה:

ויוקר דאמר משלם כשעת התביעה בין החל ובין הוקר:

הוי דבור כדיליף מעל כל דבר וכן מחשבת פגול נמי הוי

גזילה ב״ש סברי דנגזל הוי וב״ה סברי דגזלז הוי וכי הני תנאי דתגיא הגוזל רחל גזזה וילדה משלם אותה ואת גיוותיה

דף נד:) ובמקומות אחרים פירשתים):

. מלאה דחסר כאן ול"ל ומודה ר"ע במקום שיש עדים פי' כיון דאיכא עדים וכו'.

החושב לשלוח

והלאה

וגשברה.

אטול

קייב.

da

рń

לממכ

Assigning one who borrows without permission (a *sho'el shelo mi'daas*) the status of a thief has two potential implications:

- First, it affects his **responsibility** for the item. Once he assumes the status of a thief, he becomes liable to compensate to original owner for any loss or damage, just as an ordinary thief bears liability for anything that happens to stolen goods once they enter his possession.
- Second, the status of *gazlan* (thief) would seem to imply that such a borrower has violated the Torah prohibition of theft.

Although one may be tempted to conclude (in light of Rava's statement in the Gemara) that both of these implications are true, the Maharil distinguishes between them:

Responsa of the Maharil 198

Rabbi Yaakov ben Moshe Levi Moelin (1365–1427)

One who borrows without permission is called a thief... this means that he takes on the halachic status of a thief [insofar as he is now **responsible** for anything that happens to the item,] **but this does not mean that he violates the prohibition of** "**Do not steal.**" (Shemos 20:13)

...Rather it is **entirely permitted** to do so [i.e. to borrow without permission], so long as he intends to take on full responsibility for the item...

ושואל שלא מדעת דנקרא גזלן וכן המעביר על דעת בעלי׳ לחד מ״ד כמדומה לי שפי׳ רבותינו דין גזלן יש לו, ולא דקעבר בלא תגנוב אעפ״י שאין דעתו לשלמו בשעת שאילה.

ולא דמי לדדרשינן לא תגנוב ע״מ לשלם כפל דמכוון לגניבה ובאיסורא אתא לידיה, והתוס׳ כתבו נמי למי שמקבל מעות מחבירו להלוותו על אחריות הנותן על כסף וזהב שמותר לשנות לכתחילה וכל האחריות על המקבל והיתר גמור הוא כדאית׳ בא״ז אלמא אף על גב דמשני היתר גמור הוא כיון דבדעתו לשלם, ה״נ ל״ש...

The Maharil rules that one is actually **completely permitted** to borrow property without permission, and does not violate the prohibition of theft by doing so. A borrower is called a "thief" only insofar as he is held **responsible** for anything that happens to the item from the moment he takes it without permission, just as a thief is held similarly responsible.

The Maharil's opinion is actually **not the accepted halachah**, as almost all other authorities assume that someone who borrows without permission is considered a full-fledged thief:

The Sema (Sefer Me'iras Einayim) 359

The Tur writes that [one who borrows without permission] is called a thief, and this means that it is a **prohibited act included in the** [Biblical] prohibition of stealing.

בטור כתוב נקרא גזלן, ר״ל שהוא בכלל איסור גזילה וגם הוא פסול לעדות ולשבועה.

According to this view, shared by almost all *poskim* nowadays, borrowing without permission is **prohibited** like theft itself.

QUESTIONS TO CONSIDER

• Can you think of any cases where we might make an exception to this rule?

TWO EXCEPTIONS

There are at least **two potential exceptions** to the general rule that one is not allowed to borrow without asking permission first:

- Exception #1: When borrowing in order to perform a **mitzvah**.
- Exception #2: If people generally **do not mind** when this type of item is borrowed.

EXCEPTION #1: BORROWING TO PERFORM A MITZVAH

If a person is borrowing an item in order to perform a mitzvah.

In such cases, we assume that **the owner would be happy** to lend out his item, even if there is a small chance the item will get damaged while being used. This is based on a principle found in the Gemara:

Talmud Bavli: Pesachim 4b

A person is **happy** to have the chance to fulfill a mitzvah with his money or property.

איבעיא להו: המשכיר בית לחבירו בחזקת בדוק, ומצאו שאינו בדוק מהו? מי הוי כמקח טעות, או לא? – תא שמע, דאמר אביי: לא מיבעיא באתרא דלא יהבי אגרא ובדקו – דניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בגופיה, אלא אפילו באתרא דיהבי אגרא ובדקו – דניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בממוניה.

SEE THIS ORIGINAL PAGE OF TALMUD ON THE NEXT PAGE

On this basis, halachic authorities permit borrowing a privately-owned sefer lying in a public Beis Medrash for occasional use, so long as it can be assumed that the owner would not mind if other people use his sefer. If one has grounds to assume that the owner of the sefer **would** mind – for example, if the owner left the sefer in a private locker, or wrote in the front of the sefer that he does not allow others to borrow his sefarim – borrowing would be prohibited. The same is true for borrowing a *talis* (prayer shawl) or set of *tefillin* if one sees them lying around in a shul.

Needless to say, if borrowing in these cases entails taking the *sefer*, *talis*, or *tefillin* far away from the place where they were found, there is strong grounds to assume the owner **would mind** and it would hence be prohibited to borrow them.

Based on the above Gemara, one could make a strong case that using a religious Jew's wireless connection to perform a mitzvah, should be permitted.

EXCEPTION #2: IF THIS KIND OF OWNER WOULD NOT MIND The second exception is if no one minds when people borrow this type of item.

The Magid Mishna on Hilchos Gezeilah V'Aveidah 1:2 Rabbi Vidal of Tolosa (Approx. 1375)

It is only forbidden to borrow or take a significant amount of something that at least some people would care about. However, taking a twig from a fence or bundle to use as a toothpick is permitted, as **it is something that nobody would mind losing...** but nevertheless, the Yerushalmi says that it is a positive trait to **avoid** taking such things.

מיהו כתבו קצת מן המפרשים ז״ל דדוקא כשיעור מאי דקפדי ביה קצת מן האנשים אבל ליטול מן החבילה קיסם או מן הגדר לחצוץ בו שיניו דליכא איניש דקפיד ביה בכי האי שרי ואף זה אסרו בירושלמי ממדת חסידות.

The Maggid Mishna asserts that it is permitted to borrow – or even permanently take – items that no owner would mind if they are taken without permission.

Do Wi-Fi owners care if their connection is used by others? As some owners specifically put **passwords** on their Wi-Fi to preclude other people from accessing their network, it is clear that **this leniency will not permit accessing another person's wireless connection.** The fact that one particular owner does not have a password cannot be used as definitive proof that he does not mind if other people use his network, as he may have other reasons for not putting up a password (For example: He is scared he will forget the password himself, or does not know how to make a password.)

Therefore, unless one is using the wireless connection to perform a mitzvah, it is difficult to apply either of these two leniencies to permit using another person's wireless connection without permission.

QUESTIONS TO CONSIDER

• Can you think of any other possible reasons to permit using another person's Wi-Fi?

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

עין משפם נר מצוה

א מיי׳ פ״י מהלכות מעשר הל' ב: כב ב מיי פ"ב מהלי חמן ומנה הלי

סמג עשין לט טוש"ע אי"ח סי חלו סעיף ב: בנ ג מיי שם [הלי ח] והל' ים טוש"ע או"ם כס קעי׳ ד: י ומיי׳ פי״ב עם הל׳ בן: בד ה מיי שם הלכה יח

טוש"ע חו"ח שם

קעי' ג:

רבינו חננאל

המשכיר בית לחבירו כחזקת כדוק ונמצא שאינו בדוק, כי האי גונא מקח טעות הוא או לא. ופשטה אביי דלא הוי מקח טעות דניחא ליה לאיניש למעבר מצוה בממוניה וכל שכן בגופיה. וכולי עלמא חמץ בי״ד משש שעות ולמעלה אסור מדאורייתא מנא לן. . ופשיט לה אביי הכז ב בהאי טעמא, והאי דאביי כדבעינן למימר לקמן. שנאמר שבעת ימים מצוח תאכלו אד כיום הראשוז תשביתו שאור מבתיכם. ביום הראשון ביום טוכ הראשוז הוא, וכיום ההוא אתה אוכל מצה ומשבית שאור. שנאמר שבעת ימים שאור לא ימצא נמי השבתת שאור לילי ט"ו הוא, משום דביום הראשון תשביתו שאור כתיב ולא כלילה. שמעינן יום טוב הראשון הוא.

אם כן מה לריך לאמירה דהני כלל ואומר ר"י דמיירי כגון שבעל הבית בעיר אע"ג דחזקתו בדוק כיון דאיתיה בעיר לריך לישאל הימנו ולהכי מהני אמירה דהני דלא שאלינן אע"ג

> דגבי טבל סמכינן אחזקת חבר ואין לריך אפילו לישאל היינו משום דכיון ששולה לו לאכול מסתמא תיקנה שלא יבא לידי מכשול אבל גבי בדיקה אפילו לא יהיה בדוק לא יהיה כל כך מכשול לכך לריך לישחל חם הוח בעיר ומסיק אי חזקתו בדוק כל הבתים בחזקת בדוקין מיבעי ליה וממילא ידעינן דאמירה דהני מהני ואין לריך לישאל הימנו אפילו אם הוא בעיר ועוד פירש ר"י דק"ד דאיירי דאמרי הני לא היה בדוק ואנן בדקנו דאי חזקתו בדוק מהימני מגו דאי בעי שחקי אבל אי אין חזקתו בדוק אמאי מהימני ופריך אי הכי כל הבתים בחוקת בדוקין מיבעי ליה דממילא ידעינן דמהימני במגו: מדאורייתא בבימול בעלמא סגי. פי׳ בקונטרס מדכתיב תשביתו ולה כתיב תבערו הלמה השבתה בלב היא וקשה לר"י דהאי השבתה הבערה היא ולא ביטול דתניא בשמעתין רע"א אין לריך הרי הוא אומר תשביתו ומלינו להבערה שהיא אב מלאכה ועוד דתשביתו אמרינן לקמן מאך חלק שהוא משש שעות ולמעלה ואחר איסורא לא מהני ביטול ואומר ר"י דמדאורייתא בביטול בעלמא סגי מטעם דמאחר שביטלו הוי הפקר ויצא מרשותו ומותר מדקאמרינן אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה והא דאמרינן בנדרים (דף מה.) הפקר בפני שלשה מדאורייתא אין לריך: הימנוהו רכנן בדרכנן. אף על גב דכל דבר שהוא בידם מהימנינן להו לנשים ועבדים ואפילו מדאורייתא דמעשים בכל יום שאנו מאמינים לאשה ועבד על השחיטה ועל הניקור ובפ׳ המדיר (כתובות עב. ישם) גבי מאכילתו שאינו מעושר

משמע שסומך עליה לענין חלה ומעשר מכל מקום גבי בדיקת חמץ אע"ג דבידם מ"מ אי הוי מדאורייתא לא מהימנינן להו משום דאיכא טירחא יחירתא ולריך דקדוק גדול כדמוכח בירושלמי שמפרש מפני שנשים עללניות הן ותחומין דרבנן מהימנינן להו לאשה ועבד ולא קטן מדתניא בפ' כילד מעברין (עירובין נח: ושם) אפילו עבד ואפילו שפחה נאמנת לומר עד כאן תחום שבת אבל קטנים לא דגריעי טפי מדחשיב להו בשמעתין בסוף ובפרק שני דכתובות (דף כח. ושם) אלו נאמנים להעיד בגודלן מה שראו בקוטנן עד כאן היינו מהלכין בשבת משמע אבל בקוטנן לא היינו משום דתחומין אין בידם כלל לכך אין נאמנים כמו בבדיקת חמץ": המשביר בית לחבירו בחוקת שהוא בדוק. נראה לרעב"א

דבשלשה עשר איירי דבארבעה עשר על המשכיר לפדוק: ובתיב אך כיום הראשון תשביתו. פי׳ הקונטרס מדמחייב ביום הראשון להשבית מכלל דמקלתו מותר ואין נראה לר"י דהא תשביתו הבערה היא ולא לוה הכתוב לשורפו אלא לאחר איסורו ועוד אי ממשמעות דיום ראשון משמע מקלת מותר מה לריך לאך חלק מיהו ללישנא שני שפירש הקונטרס דא"ך

לאו משום דחוקתו בדוק. תימה מאי ס"ד דאי בחוקתו בדוק

לאו משום דחזקתו בדוק דקסבר הכל חברים הם אצל בדיקת חמץ יודתניא יחבר שמת והניח מגורה מליאה פירות אפי' הן בני יומן הרי הן בחזקת מתוקנים וממאי דילמא שאני הכא משום דקאמרי הני אטו אמירה דהני מידי מששא אית ביה אלא מאי דחזקתו בדוק האי הכל נאמנים כל הבתים בחזקת בדוקין בארבעה עשר מיבעי ליה אלא מאי משום אמירה דהני הא לא אמרי הני לא תפשוט מיניה דאין חזקתו בדוק לא לעולם אימא לך יחזקתו בדוק והכא במאי עסקינן ידמוחזק לן דלא בדק וקאמרי הני בדקיניה מהו דתימא לא להימנינהו רבנן קמ"ל כיון דבדיקת חמץ מדרבנן הוא יידמדאורייתא יבביטול בעלמא סגי ליה הימנוהו רבנן בדרבנן: איבעיא להו המשכיר בית לחבירו בחזקת בדוק ומצאו שאינו בדוק מהו מי הוי כמקח מעות או לא תא שמע דאמר אביי הלא מיבעיא באתרא דלא יהבי אגרא ובדקו דניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בגופיה אלא אפילו באתרא דיהבי אגרא ובדקו מידניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בממוניה: ייתנן התם ר"מ אומר אוכלין כל חמש ושורפין בתחלת שש ר' יהודה אומר אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחלת שש דכולי עלמא מיהא חמץ משש שעות ולמעלה אסור מנלן אמר אביי תרי קראי כתיבי כתיב ישבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם וכתיב יאך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם הא כיצד ילרבות לביעור ואימא לרבות לילי ארבעה עשר חמשה עשר לביעור דסלקא דעתך אמינא ימים כתיב ימים אין לילות לא קא משמע לן אפילו לילות ההוא לא איצטריכא ליה

מתוקנים דודאי לא יצא מתחת ידו עד שגמר כל מלותו והכא נמי כיון דאף עמי הארץ חבירין הן על הבדיקה חזקתן שבדקוהו: וממאי. דהא דקתני נאמנין טעמא משום דהכל חבירים הם אצל בדיקה דלמא אין עמי הארץ חבירים על כך וטעמא משום דקאמרי הני אנו ראינו שבדקו: כל הבתים בחוקם בדוקים מיבעי ליה. למיתני ולה הוה למיתליה באמירה דהני. ומקשינן אלא מדתלא באמירה ודאי איכא למידק הא לא אמרי לא אם כן מאי קא מיבעיא לך תיפשוט מינה דאין חזקתו בדוק. ומשני מהא ליכא למידק למיפשט מידי דאיכא לאוקמא להא כגון דמוחזק לן בהאי דלא בדק כגון שראינוהו טרוד או יצא מבעוד יום לדרך ואמרי הני אנחנו בדקינוהו: בביטול בעלמה. דכתיב תשביתו ה ולא כתיב תבערו והשבתה דלב היא השבתה: כדרבנן. הימנוהו רבנן בחיובא דליתא אלא מדרבנן דהם הלריכו והם התירו לפתוך באמירתן של אלו וכח בידיהם להאמינם במידי דלאו דאורייתא: מי הוי מקח טעות. ואם בא השוכר לחזור בו על ידי עלילותיו ולומר לא כך שכרתי ואין תנאי שלנו קיים מהו לחזור: לא מבעיה היכה דלה יהבי הגרה.

לאחרים ובדקי אלא כל איש ואיש

בודק את ביתו דלא מלי למימר ליה

מקח טעות דאם הייתי יודע שאינו

בדוק לא הייתי שוכרו דודאי ניחא

לאיניש למעבד מלוה בגופיה ואי נמי

הוה ידע דלא בדיק לא היה מניחו

בכך: אלא אפילו באחרא. דנהיגי

כל בני העיר לשכור בודקין כל איש

בביתו דאיכא השתא חסרון כיס

אפילו הכי אי ידע ביה אתמול דלא

DD3ED

דקסבר. האי תנא: הכל חבירין אלל בדיקה. ואפילו עם הארץ

ובדבר שהוא מוחזק חבר מחזקינן ליה שלא עבר זמנו עד

שעשאוהו: דתניא חבר. הנאמן על המעשרות ומת והנית מגורה

מליאה פירות אפילו הן בני יומן שנתמרחו היום הרי הן בחזקת

במ' דניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בסמוניה. עי' לקמן דף י ע"ב חום' ד"ה בממוניה: שם לרכות י"ד לביעור. ע" תשובת הר"ן סימן

מסורת הש"ם

לקמן ט. ע"ז מח:מדה טו:, ב) ולקמן י.ן,

ב) וב"מ כט: בכורות יח:

נח.], ד) לקמן יא: ודף כא.,

ן) ווע"ע תוספות עירוכין (ו

לא: ד"ה כאן ועוד שם

נט. ד"ה ותחומין], ה) עיין

מהרש"ל, ע) נדף ה.ן,

תורה אור השלם

ן. שבעת ימים שאר לא

ימִצא בּבָתִיבֵם כּי כְּל

אכל מחמצת ונכרתה

הנפש ההוא מעדת

ישראל בגר ובאזרח

תאכלו אַך בַּיוֹם הָראשון

תשביתו שאר מבתיכם

בי כַל אֹכל חמץ ונכרתה

הגפש ההוא מישראל

מיום הָראשן עד יום

גליון הש"ם

:אָרץ: .2. שבעת ימים מצות

שמות יב יט

מוסף רש"י

מגורה. גוכן (לקמן מ.) אפילו הן בני יומן. דנכרין הן שהיום נחמרחו (שם). ושורפין בתחלת שש. ואע"ג דכל שעה ששית מדאורייתא שריא. גזור רבנן עלה דילמא טעי וסבור על השביעית שהיא ששית, אבל החמישית לא טעי למימר על השביעית שהיא חתישית ימותר ולקמן יאו. ותולין כל חמש. ואינו אוכל, דטעי וסבור על שביעית שהיא אינו לריך ומאכיל לבהמתו אבל ששית אף בהנאה אסור מדרבנו נזירה משום שביעית (שם).

בדיק לא הוי הדר ביה דניחא ליה כו' והאי דקא הדר ביה משום מלתא אחריתי היא דאשכח ביתא אחריתי דשפירא מינה: הגן החם גרסיגן ואף על גב דבפירקין היא: ושורפין בתחלת שש. ולא ימתין עד תחלת שבע שהוא אסור מן התורה לפי שאדם טועה בשעות יו: ר' יהודה אומר. טועה אדם יותר מכאן ולריך להתרחק מן העבירה יותר ולא יאכל מסוף ארבע ולמעלה: מולין. לא אוכלין ולא שורפין כלומר אין לריך לשרוף ומאכיל הוא לבהמתו כל חמש אבל הוא לה יחכל: דכולי עלמה מיהה המן משם שעום ולמעלה הסור. מן התורה דאי לא מיתסר עד אורתא לא הוו גזרי ביה דבין יממא לליליא לא טעו אינשי: שבעת ימים שאור לא ימלא בבתיכם. אפילו שעה אחת בתוך השבעת ימים וכתיב אך ביום הראשון תשביתו הרי שהה בו שעה חחת: הא כילד לרבות כו'. דעל כרחיך האי הראשון ראשון קודם לכל שבעה קאמר דהיינו ארבעה עשר: **ואימא לרבות ליל חמשה עשר.** שלא ימתין עד הבוקר והכי קאמר אך בכניסת יום הראשון מיד תשביתו דאי משבעת ימים הוה אמינא ימים אין לילות לא:

דהא

ח"ץ באח"ס בט"ע אתי שפיר ונראה לר"י דמייחורא דקרא קדריש ועוד מדכחיב אך ודרשיגן לקמן אך חלק פריך: **ואיבוא** דרבות דיד חמשה עשר לביעור. סיהוי מזי לשנויי ביום כתיב כדמשני בסמוך וכי נמי משני דאיתקש השבתת שאור לאכילת חמץ לא זריך לקרא דמייתי שבעת ימים שאור לא ימלא דמדאיתקש השבתת שאור לאכילת חמץ יכול לדרוש הכל כמו שדורש רבי יוסי (הגלילי) לקמןשי: STEALING AN INTANGIBLE ITEM (DAVAR SHE'AIN BO MAMASH) Another question we need to ask is whether or not stealing something **intangible** like Wi-Fi could even be problematic to begin with. This issue would likely depend upon the question of *g'zeila b'davar she'ain bo mamesh* – whether the prohibition of theft applies even to intangible objects.

It would seem that this question may be subject to a **dispute** between the Rambam and the Ra'avid that comes up in the context of shofar blowing:

Rambam Hilchos Shofar V'Sukkah V'Lulav 1:3

Maimonides, Rabbi Moshe ben Maimon (1388–1204)

If one blows a stolen shofar, one has fulfilled his obligation, as the mitzvah is only to hear the shofar... and **sound cannot be stolen**...

שופר הגזול שתקע בו יצא שאין המצוה אלא בשמיעת הקול אף על פי שלא נגע בו ולא הגביהו השומע (יצא) ואין בקול דין גזל...

The Rambam above establishes that one fulfills the mitzvah of shofar on Rosh Hashanah by blowing a **stolen shofar**; this is not considered a mitzvah act performed with a stolen object. The reason, the Rambam explains, is that the mitzvah is accomplished by the listeners specifically through hearing sound, and **sound** is **not subject to the laws of theft**. Since sound cannot be halachically stolen, the status of the shofar as a stolen **object** does not affect the status of its **sound**, which is still perfectly suitable for fulfilling the mitzvah of shofar on Rosh Hashanah. The Rambam's ruling is likely based upon a halachah established the following Gemara:

Talmud Bavli Pesachim 26a

Rav Papa said: One who benefits from the sounds and sights of the Beis HaMikdash has **not** violated *me'ilah* [the prohibition against deriving benefit from items that were specifically dedicated for holy purposes], since [sounds and sights] do not have substance...

אמר רב פפא: קול ומראה – אין בהן משום מעילה, לפי שאין בהן ממש.

SEE THIS ORIGINAL PAGE OF TALMUD ON THE NEXT PAGE

Since the prohibition of *me'ilah* is essentially a form of theft – namely, theft from the Beis HaMikdash – the Rambam extends this principle stated in the context of *me'ilah* to theft in general, when he rules (above) that sounds cannot be stolent.

The Ra'avid, in his critique of the Rambam's Mishneh Torah, accepts the Rambam's ruling regarding the stolen shofar, but he disagrees with his reasoning.

Ra'avid (Hasagos HaRa'avid)

Rabbi Avraham ben Dovid of Posquierres (1125–1198)

Even if one **could** steal sound, one would still fulfill his obligation of blowing shofar, as the verse says "*Yom Teruah* [a day of blowing]" – no matter how you produce the sound...

ואין בקול דין גזל. א״א ואפילו יהיה בו דין גזל יום תרועה יהיה לכם מ״מ הכי איתא בירושלמי (סוכה פ״ג ה״א).

The Ra'avid implies that sound can be stolen, because he writes: Even if sound **is** subject to the laws of theft, one can fulfill the mitzvah through a stolen shofar. Although other readings of the Ra'avid are possible, support for such a view can in any case be found in the Yerushalmi (Sukkah 3:1).

It would thus appear that the question of whether one is capable of "stealing" a *davar she'ein bo mamesh* is dependent upon this debate. Whereas the Rambam denies the possibility of legally "stealing" an intangible object, such as sound, the Ra'avid considers sound to be steal-able.

So how do we pasken? The Maharam Shick (Teshuvos, Y.D. 156) writes that since the halachah accepts the Rambam's ruling regarding a stolen shofar, intangible property is **not** subject to theft. As such, he writes, one who "steals" someone's novel Torah insights by presenting them as his own original ideas is not in violation of theft.

Seemingly, then, unauthorized use of a neighbor's wireless service would **not** constitute formal theft, as it involves the "theft" of a *davar she'ein bo mamesh* – intangible property.

QUESTIONS TO CONSIDER

Does that mean it is permitted to use Wi-Fi without permission?

מסורת הש"ם א) [נ״ל דתנן], ב) מדות

עין משפם נר מצוה

מאכלות אחורות הלי

יב נרב אלפס כאן ובע"ז

פ"ב ד' שלח:): לח ב מיי פ"ה מהלכות

מעילה הלכה ה:

למ ג מיי פ״ז מהלכות

ב ד מיי׳ פ"ה מהלכום מעילה הלי יו סמג

עשין רי:

כא ה מיי פ"ב מהלי כלי

המקדש הל' י:

מב ר שם הלכה ט: מג ז מיי פ"ה מהלכות

מעילה כלכה מו:

מד ח מיי פ״ב מהל׳

הלכה עו נופ"ב מהלי

מעילה הל' ידן:

מה ט מיי פ״ח מהל׳ כלי

המקדש הל' ה: בור י מיי פ"א מהלכות

פרה הלכה ז:

לעזי רש"י

קופל"א. צמד.

רבינו חננאל

וסמיך אביי אהא דרבן

יוחנז כז זכאי שהיה יושכ

כצלו של היכל. ודחי רבא

שאני התם דהיכל דלתוכו

הוא עשוי, ואין קדושה

בצלו. רבא אמר מהא דתנן

האומניז בחיכות כדי שלא

יזונו עיניהם מכית קדשי

הקדשים, ש״מ דהנאה הבאה לו לאדם כעל כרחו

אסור. ודחי אביי מעלה

עשו דהא קול ומראה

מעילה. איכא דאמרי רבא

הוה מסתייע מזה דהוה

דאיק אין בהן משום

מעילה הא איסורא איכא, מאי לאו כאותם העומדים

בפנים דלא אפשר. וכיוז

דמכווני אסיר. ודחינן לא

לאותן העומדים בחוץ

. דאפשר שלא יעמדו

ולפיכך מעילה ליכא

איסורא איכא. ואיני דריח

זין בו מעילה, והתגינן

המפטם את הקטרת

להתלמד בה, למוסרה לצבור פטור. להרית בה

שמעל. ושנינן האי דתני

. לאחר שתעלה תמרתו היא

שנויה. מאי טעמא דהא

דתני המריח פטור אלא

שמעל בדלא איתעבידא

מצונחה אנוי והדי חרומת

הדשן דאתעבידא מצותה

דכתים בתרומת הדשו

ושמו אצל המזכח, ובכגד

כהונה נמי אחר שנעשה

מצוותן (יש בהם מעילה)

כדכתיכ והגיחם שם. לאו משום דטעונין גניזה

בקדושתן קיימי ומועלין בהן, וכל שני כתובים

הבאים כאחד אין מלמדין

דאמר מאי והניחם שם

לאו דטעונין גניזה, הוא מפיק בגדי בהנוה ומעייל

ממידין

בו.

זה דרך הנאמו וא"מ והא לא כמיב אכילה ואפילו שלא כדרך הנאה יהא אסור וי"ל דמעילה ילפינן ° חטא חטא מחרומה חשיבא ליה כוונה דמשוי מכוין כשאין מתכוין לקולא כגון דלא אפשר ובתרומה כתיב אכילה והא דאסר בפ' כל הצלמים (פ"ז ממ:) לישב

תחת אשירה משום דאשירה לכל עשויה והיא דרך הנאה ועוד דגבי ע"ו לה כתיב הכילהים: והא הבא דלא אפשר וקמיכוין ואסור. ה"מ אביי לאוקמא כרבי שמעון דאליבא דרבי יהודה פליגי:

ותסברא והאמר רכי בן פוי קול ומראה

וריח אין בהן משום מעילה. פ״ה וכיון דמדחורייתה שרי כי לה הפשר אמאי אטרחוה רבנן וקשה לר"י הא בגרירה דליכה היסורה דהורייתה ופליג רבה וחסר בלה הפשר ומיכוון ומאי קא מוכיח אביי לרבא וי"ל דה"פ כיון דלא אסירי אלא מדרבנן א"כ כשהוא לצורך כגון לתקן בית קדשי הקדשים סברא הוא דאפילו

איסורא דרבנן ליכא: מעילה הוא הדיכא הא איסורא איכא. תימה לבפרק

החליל (סוכה נג. ושם) תניא אשה בוררת חטים לחור של בית השוחבה והשמן והפתילה היו של קודש כדתנן התם ובירושלמי דייק מינה דקול ומראה וקיח אין בהן משום מעילה: לאותן העומדים בחוץ. ליכה איסורא אלא שלא יקרבו

עלמן לעזרה כדי להריח יותר דהא אמרינן (יומא דף למ:) לא היתה כלה לריכה להתבשם בירושלים מפני ריח סקטורת: בתיב הבא ושמו וכתיב התם הערופה. מימה לר"י אמאי אינטריך תרי מיעוטי בחד סגי דלהכי כתביה דלא למילף מינייהוש) וי"ל דאי לא כתיב אלא חד מיעוטא לא הוה מלי למעוטי אלא מילתא דלא דמי כל כך למיסר אבל להכי מילתה דדמי למיסר לה

אילטריך תרווייהו: בתוספתה הכניםה לרבקה. תני ליה גבי פרה:

הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין תרומת הדשן הא דאמרן בגדי כהונה דכתיב יוהניחם שם ימלמד יישטעוניו גניזה הניחא לרבנן דאמרי מלמד שמעונין גניזה אלא לר' דומא 🕪 דפליג עלייהו דאמר אבל ראויין הן לכהן הדיום ומאי והניחם שם שלא ישתמש בהם ביום כפורים אחר מאי איכא למימר משום דהוו תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד יוכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ד אין מלמדין אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר תרי מיעופי כתיבי כתיב ושמו יכתיב הערופה ת"ש "הכניסה לרבקה ודשה כשירה בשביל שתינק ותדוש פסולה והא הכא דלא אפשר וקא מיכוין וקתני פסולה

שאני התם דכתיב יאשר לא עובד בה מכל מקום אי הכי אפילו רישא נמי

את הדשן וגו' ווקרא ון ואקורה בהנאה ומועלין בה כדכתיב ושמו אלל המובח אלמא טעונה גניזה: **ובגדי כהונה**. ארבעה בגדי לבן שכהן גדול נכנס בהם לפני ולפנים ביום הכפורים דאסורין שוב להשתמש בהן כדכתיב והניחם שם: הא ניחא לרבנן. פלוגתייהו במסכת יותא (דף כד.): כשירין הם לכהן הדיוט. כל השנה שהן הן הבגדים הראויין לשימוש הדיוט כתונת ומכנסים ומצנפת ואבנט: עגלה ערופה. כתיב שם נדברים כאן דמשמע שם תהא קבורתה: אלא למ"ד מלמדין. ר' יהודה במסכת סנהדרין בשלהי ארבע מיתוח (פו:): הכא מיעוטי כסיבי. בהני למיתרא דלא מיגמר מינייהו ושמו לזה ולא לאחר הערופה ולא דבר אחר: **הכניסה לרבקה.** עגלה ערופה. רבקה קופל"א בלע"ז שקושרין ארבע פרות ביחד: ודשה. תבואה עם חברותיה: כשירה. שלא נתכוין לכך ולאו עבודה היא: ואם נתכוין שמינק וחדוש פסולה והכא לא אפשר. שלא יכניסנה שתינק וכי מתכוין שתינק ותדוש פסולה: אשר לא עובד בה מכל מקום. דאע"ג דבעלמא לא מיתסר הכא אסור:

עגלה ערופה דכתיב וערפו שם את העגלה בנחל. ולמאן דאמר מלמדין מיעט רחמנא (בבגדי כהונה) (בתרומת הדשן) ושמו אצל המזבח, כלומר זה טעון גניזה ולא זולתו, ובעגלה ערופה כתיב וערפו שם את העגלת. העגלה הערופה שם תהא העגלה ולא זולתה.

ובחים מו) ובגדי כהוגה. ארבעה בגדי לבן שכהן גדול נכנס בהן לפני ולפנים ביום הכפורים וטעונין גנחה עולמים ואין הדיוט עובד בהן כל השנה ולח כ"ג ליום כפורים חתר, כדכתיב ופשט חת בגדי הבד והניחם שם (חורין שם ובעירז זבחים ם). וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין. מדלא כמיב אחד ונגמור כולהו מניה (קדושין כד) מדהדר כתכיה לאדך ולא ילפא מחבריה שמע מינה דוקא הני קאמר (Bonia an.). והגיחם שם. גבי בגדי יום הלפירים למיב ופשט את הנד אשר לבש בכאו אל הקדש והניחם שם מושא יבה. דארין הן לבהן הדיוט. כל השנה, שכהן הדיוט משמש כהן בארבעה כלים (חודין שם. ועגלה ערופה. אנ"ם שנעשים מנוסה אסורה בהנאה, דכמיב וערפו שם, שם מהא קבורמה

עשנו: מרומה הדשן. בכל יום היה

נוטל מלא מחתה ונותנה אצל המובח

והיא נבלעת במקומה כדכתיב והרים

ורכם שמר לך עד כפן. לא שמעם ליה לרבי יהודה דלא איל בתר שאצר היכף דלתובו עשוי. פ״ה ואין הנאם נילו נאתרם שאין כוונה אלא דלא פטר ליה משום אין מתכוין בדאפשר דמתכוין אסור לדברי הכל ומשוי שאין מיכוין כמתכוין לחומרא לאסור אבל דלא

בשאין מתכוין שרי ונישרי נמי רבי

יהודה במתכוין דלא חשיב כוונה כלל ורבא "אמר לך עד כאן לא קאמר ר' יהודה הא לא שמעת ליה: ההיכל גובהו שאין מתכוין כמתכוין אלא לחומרא אבל מאה אמה ולילו הולך למרחוק מאד מתכוין כשאין מתכוין לקולא לא אמר אביי ברחוב שלפני הר הבית ומתוך מנא אמינא לה דתניא אמרו עליו על רבן שרחוב גדול היה ומחזיק בני אדם יוחנן בן זכאי שהיה ייושב בצילו של היכל הרבה היה דורש שם מפני החמה ודורש כל היום כולו והא הכא דלא אפשר שאין לך בית המדרש מחזיקן: דלא ומיכוין ושרי ורבא אמר שאני היכל דלתוכו אפשר. מלדרוש לרבים הלכות החג: וקא מיכוין. ליהנות מלל הקודש: עשוי אמר רבא מנא אמינא לה ⊕(דתניא) דלמוכו עשוי. ואין הנאת לילו נאסרה בילולין היו פתוחין בעליית בית קדשי דמין זה דרך הנחתו: לול. חרובה הקדשים שבהן משלשלין את האומנים שבעלייה היורדת לבית קרי לול: בתיבות כדי שלא יזונו עיניהם מבית קדשי האומנין. כשיש בדק בחומת בית הקדשים והא הכא דלא אפשר וקא מיכוין קדשי הקדשים: יוונו. לשון הנאה ואסור ותסברא יוהאמר ר' שמעון בן פזי א"ר כמזונות שמשביע עלמו ממראית נוי יהושע כן לוי משום כר קפרא יקול ומראה המלאכה ונהנה: והא הכא דלא אפשר. שלא ירדו למקן ואפילו הכי וריח אין בהן משום מעילה אלא מעלה עשו לריך לתת אותן בתיבות שלא יוכלו בבית קדשי הקדשים איכא דאמרי אמר רבא להסתכל אנה ואנה דילמא מיכווני מנא אמינא לה דתניא אמר ר' שמעון בן פזי ליהנות ואסור: קול. של כלי שיר אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא קול שהן הקדש: וריח. הקטורת: אין ומראה וריח אין בהן משום מעילה מעילה בהן משום מעילה. דאורייתא הואיל הוא דליכא הא איסורא איכא מאי לאו לאותז ואין בהם ממש וכיון דמדאורייתא העומדין בפנים דלא אפשר וקא מיכוין ואסור שרו כי לה הפשר כגון הכה המחי לא לאותן העומדין בחוץ גופא א"ר שמעון בן פזי אמר ריב"ל משום בר קפרא קול אטרחינהו רבנן אלא מעלה בעלמא הואי: העומדים בפנים. לשמש דלה אפשר מלעמוד שם ואסור להו ומראה וריח אין בהן משום מעילה וריח אין להיות מתכוונים: לאותן העומדים בו משום מעילה והא תניא יהמפמם את בחוץ. קאמר אין מעילה הא איסורא הקטורת להתלמד בה או למוסרה לציבור איכא אבל לעומדין בפנים אפילו פמור ילהריח בה חייב והמריח בה פמור אלא איסורא ליכא: המפטס את הקטורת. שמעל אלא אמר רב פפא קול ומראה אין קטורת זרה שאינה של ליבור: אם בהן משום מעילה לפי שאין בהן ממש יוריה להתלמד בה או למוסרה. אחר פיטומה לליבור פטור מכרת אבל אם לאחר שתעלה תמרותו אין בו משום מעילה הואיל ונעשית מצותו למימרא דכל היכא דעתו להלניע ללורכו להריח בה ועשאה בסממנין הכתובים חייב כרת דנעשית מצותו אין בו משום מעילה והרי דכתיב (שמות ל) איש אשר יעשה תרומת הדשן דנעשית מצותה חויש בה משום כמוה להריח בה ונכרת: והמריח מעילה דכתיב יושמו אצל המזבח ישלא בה. בקטורת של ליבור פטור מכרת יפזר ושמו שלא יהנה משום דהוו תרומת ומחטאת דלא חייבה תורה אלא מפטם להריח: אלא שמעל. שנהנה מן הקודש ומביא אשם מעילות: קול ומרחה. חין בהם ממש ופטור לעולם: וריח. יש בו ממש בסממנין לפיכך חייב ודקה המר רבי יהושע פטור לאחר שתעלה תמרתו במקדש קאמר דמשום דנעשית מלותו ואין לורך גבוה עוד בה ילתה מכלל קדשי ה' וברייתא במריח בה בביתו שנותן ממנה על הגחלים: המרפו. עמוד

לו. ופ"ד מ"ה). ג) כריתים ויין סו: [ע"ש] וגי' רש"ל ושחו המזבח שלא ימעלו בה החוות הוה שנהה הוה אלל המובח משום דהריג, סרימות ו. חולין קח. מעילה יה: זבחים מו. יומה יב: כד. ס., ו) נלקמן מה. יומא ס. קדושין כד. לד: לה. לו: מב: מג. נח. גיטין עו. נזיר לו: ע"ו גד: סנהדרין מה: סו: עב: שבועות כו: ובחים כד. מו. נו. בכורות מט. ערכין יד: חולין סא: יאון. ו) ב"מ ל. מ) ווער ישכו. ט) ובתוספות חוליו . קיג: ד"ה עזין כו' עוד

סם קח: וכן בובחים מו.

הניתו דבר זה בתימה אמנם

ה"ר פרן ע"ש וכן ביומה

ם. האריכו בביאור זהן,

תורה אור השלם ו. וְלָבִשׁ הַכּהֵן מִדּוֹ בִּד מכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אַשר תאכל הָאַשׁ אָת העלה על המזבח ושמו 2. ובא אהרן אל אהל הַבָּד אַשר לָבָש בְּבֹאוֹ אַל הַקְּדִשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם:

ויקרא טז כג ויקרא טז כג זכל זקני העיר ההוא .3 הקרבים אל החלל ירחצו את ידיהם על העגלה הערופה בנחל: דברים כא ו

וָהָיָה הָעִיר הַקְּרֹבָה אָל הָחָלֶל וְלְקַחוּ וֹקְנִי הָעיר הַהוא עֵגְלַת בָּקַר אשר לא עבד בה אשר לא משכה בעל:

הגהות הב"ח (א) גם' דפליג עלייהו ואמר אכל:

גליון הש"ם תום' ד"ה שאני. המא המא מתרומה. ע" שלגת אריה סי' עו ובתום' ר"ם כל הצלמים ד"ה ימותו:

מוסה רש"י

קול. הנהנה מקול הכנורות ונבלים של כלי מחראה יחה של היכל. וריח. סקטלת (בריתות הואיל ונעשית מצותו. אין מועלין כו כיון דלית ביה צורך גבוה לא קרינן ביה קדשי ה' יבמעילה כמיב (ויקרא ה) ומטאה בשנגה מקדשי ה' (יומא כ.). והרי תרומת הדשן. כל בקר מירס מדשן המוכח מלא מחתה מותנו בלדי המובח וגבלעת שם במהומה. כדכתיב את הדשן אשר מאכל האם וגר' ושמו אנל המזכח, מלמד שטעון שימה וגניזה. אלמא אסור

CAN YOU STEAL WIFI? USING A WIRELESS CONNECTION WITHOUT PERMISSION - 7

ושם, הכניסה לרבקה ודשה. בעגלה ערופה קאי, רנקה קופל"ה בלע"ז, שמדנקים שלש בהמות או ארבעה בנאאריסן זו אלל זו ודשים הדישה (ב-ס ד.). כשירה. הואיל ולא נמכוין שחדוש (שם). בשביל שתינק וחדוש. שהיסה אמה דשה והכניס את הבת לשם שתינק ואף נתכוין שחדוש (שם).

BORROWING WI-FI MAY NEGATIVELY IMPACT THE OWNER

Although intangible objects like sound are excluded from theft in the classical sense, they may still be subject to **other prohibitions** regulating **proper behavior** between people. Bava Basra is filled with many such examples of "nizkei sh'cheinim" (lit. "damages affecting neighbors") such as the prohibition against making too much noise or commotion in one's house if it will disturb others.

If so, then unauthorized use of a wireless connection would likely be prohibited despite its being a *davar* she'ein bo mamesh (intangible item). Access by multiple users has the effect of slowing down the connection, thus adversely affecting the owner, who cannot use his connection with the same degree of efficiency as otherwise. Hence, even if intangible objects are normally excluded from the prohibition of theft, "stealing" wireless access may still be problematic, at least when it adversely affects the owner.

DERIVING BENEFIT AT NO COST TO THE OWNER Another possible grounds for leniency is based on a passage in Bava Basra. Even if Wi-Fi could potentially be stolen, some claim that unauthorized use of a wireless connection should be permissible on the grounds of *zeh neheneh v'zeh lo chaseir* – a category of cases where benefiting from someone's property **has no adverse effect** on its owner.

Rambam Hilchos Gezeilah V'aveidah 3:9

Maimonides, Rabbi Moshe ben Maimon (1388–1204)

If someone dwells in another person's courtyard without telling him:

(a) If it is a courtyard which is not regularly rented out for money, the squatter is **exempt** from paying the owner. This is true even though the squatter would have otherwise had to pay money to rent out somewhere else to stay for the night, since this is a case of *zeh neheneh v'zeh lo chaseir* – this one benefits and this one does not lose." [The squatter benefits from having a place to stay, and the owner does not lose anything by having the squatter camp out on his property.]

(b) But if the courtyard was of a **type** that is **regularly rented out** - even if this particular owner does not regularly rent it out - then the squatter is **obligated** to pay, as he caused the owner a loss.

הדר בחצר חבירו שלא מדעתו, אם אותה חצר אינה עשויה לשכר אינו צריך להעלות לו שכר, אף על פי שדרך זה הדר לשכור מקום לעצמו, שזה נהנה וזה לא חסר, ואם החצר עשויה לשכר אף על פי שאין דרך זה לשכור צריך להעלות לו שכר שהרי חסרו ממון.

The Rambam rules that if a person dwells on another person's property without telling him, he does not need to pay the owner, so long as the property is **not** the type that is usually rented out. For example, if someone were to discover a man camping out in his backyard shed, he would not be able to force that man to pay rent for the nights he spent there, as backyard sheds are not usually rented out. Similarly, if a Wi-Fi network is set up in a private home where the owner pays a set fee for **unlimited usage**, one could argue that a passing traveler who accesses that person's Wi-Fi will be exempt from paying, so long as his usage did not negatively impact the home owner in any way.

Of course, using a neighbor's wireless connection often **slows down** the connection speed and thus will often usually adversely affect the connection's owner. However, if the owner is not simultaneously using the network, such as if he is away traveling, perhaps there is grounds to permit using his Wi-Fi since doing so does not negatively affect him in any way. It should thus be permitted based on the aforementioned principle of *zeh neheneh v'zeh lo chaseir*.

QUESTIONS TO CONSIDER

Can you find a gap in such an argument?

A PROBLEM WITH THIS ARGUMENT

This contention, however, makes a big assumption. It assumes that just because a person is exempt from paying after the fact, he is allowed to take advantage from the start.

One could, in fact, draw such an argument, based on a rule found in a number of sources such as the following Gemara:

Talmud Bayli: Baya Basra 12b

Rabbah said: In cases like this [where one party stands to gain and the other does not stand to lose anything], we compel people to **not act unkindly** like the people of Sedom did. [Sedom was a city destroyed in Biblical times for its inhabitants' cruelty towards others.]

אמר רבה: כגון זה כופין על מדת סדום.

SEE THIS ORIGINAL PAGE OF TALMUD ON THE NEXT PAGE

The above Gemara says that people are required to act kindly, which seems to mean that one must allow others to benefit from his possessions or live on his land in cases where he does not stand to lose anything by doing so.

However, it is not so simple that one can apply this rule to the case of squatting. This question is subject to a dispute between different medieval commentators, as quoted in the Hagahos Maimoniyos:

Hagahos Maimoniyos: Hilchos Gezeilah V'aveidah 3:9

Rabbi Meir ben Yekusiel of Rothenberg (1260–1298)

The Raavyah wrote: I heard that it is permitted to force [an owner to allow people to live on his property in cases where he does not lose out by hosting them] since the Gemara says in various places that *kofin al midas Sedom* – we compel people not to act cruelly like the people of Sedom did.

But there are others who say we cannot force such an owner to allow people to squat on his land in cases where he could have rented out the land had he wanted to... such was the opinion of Rabbi Yitzchak [of Dampierre]...

כתב ראבי״ה שמעתי דמצי למיכפייה דהא כופין על מדת סדום וי״מ דאין כופין אלא היכא דמהנה אפילו אי בעי לארווחי לא מצי לארווחי הילכך כפינן ליה כיון דלא חסר מידי אבל הכא אי הוה בעל חצר בעי לאוגרי הוה מרווח השתא נמי לא כפינן ליה וכן פר״י דאין כופין.

The two opinions cited here dispute whether or not one can force an owner to allow squatters on his land. **The first opinion** says that the rule of *kofin al midas Sedom* dictates that we force property owners to act in a manner that is beneficial to others when they do not stand to lose anything by doing so. Therefore, if an owner does not plan to rent out his land, he must **allow** squatters to live on it.

Rabbi Isaac of Dampierre, however, disagrees, and says that although a squatter is exempt from paying since this is a case of *zeh neheneh v'zeh lo chaseir*, that still does not allow a person to "squat" purposely from the start. The act of squatting in such cases is still **prohibited**, and courts will **not** force an owner to endure such squatters on his property, even though he does not plan on renting out his land to others in any case. The only case where Beis Din will force the owner to accept squatters is in a case where that owner could not have rented out the land even if he had wanted to.

Which of these opinions are we required to follow according to halachah? The Rama, in his glosses on Shulchan Aruch, writes as follows:

Rema on Shulchan Aruch: Choshen Mishpat: Hilchos Gezeilah 363:6 Rabbi Mosher Isserlis (1520–1572)

...This rule [exempting the squatter from payment] only applies if he is already living on the land. However, he may not go in from the start and force the landowner to allow him to live there. Even though we normally force people to not act [cruelly] like the inhabitants of Sedom in cases where they stand to lose nothing and someone else stands to gain, that is only true in cases where even if the owner had wanted to gain for himself he would not have been able to. Here, however, he is able to — and just chooses not to — and in such a case we will not force him to allow squatters...

הגה: ודוקא שכבר דר בו, אבל לא יוכל לכופו לכתחילה שיניחנו לדור בו, אף על פי דכופין על מדת סדום במקום שזה נהנה וזה אינו חסר, הני מילי בדבר דאי בעי ליהנות לא יוכל ליהנות. אבל בכי האי גוונא דאי בעי בעל חצר ליהנות ולהרויח להשכיר חצירו היה יכול, אלא שאינו רוצה, אין כופין אותו לעשות בחנם (מרדכי ונ"י פרק הנ"ל).

QUESTIONS TO CONSIDER

Which opinion does the Rama follow? The first or second opinion cited in the Hagahos Maimoniyos?

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

משמיה דר' עקיבא בר יוסף כוותיה אמר רב

אשי ומאי קושיא דלמא להא מילתא בר

מזליה הוא אלא אמר רב אשי תדע דאמר

גברא רבה מילתא ומתאמרא הלכה למשה

מסיני כוותיה יודלמא כסומא בארובה ולאו

מעם (6) יהיב א"ר יוחנן מיום שחרב בית

המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה

לשומים ולתינוקות לשומים מאי היא כי הא

דמר בר רב אשי דהוה קאי ברסתקא דמחוזא

שמעיה לההוא שומה דקאמר ריש מתיבתא

דמליך (0) במתא מחסיא מביומי חתים אמר

מאן חתים מביומי ברבנן אנא שמע מינה

לדידי קיימא לי שעתא קם אתא אדאתא

אימנו רבנן לאותביה לרב אחא מדפתי ברישא

כיון דשמעי דאתא ישדור זוגא דרבנן לגביה

לאימלוכי ביה (0 עכביה הדר שדור זוגא דרבגן

אחרינא עכביה גביה עד דמלו בי עשרה

כיון דמלו בי עשרה פתח הוא ותנא ודרש לפי

שאין פותחין בכלה פחות מעשרה קרי רב

אחא אנפשיה ייכל המריעין לו לא במהרה

מטיבין לו וכל המטיבין לו לא במהרה

מריעין לו תנוקת מאי היא כי הא דבת רב

חסדא הוה יתבה בכנפיה ראבוה הוו יתבי

קמיה רבא ורמי בר חמא אמר לה מאן מינייהו

בעית אמרה ליה תרוייהו אמר רבא ואנא

בתרא (י) א"ר אבדימי דמן חיפה קודם יישיאכל

אדם וישתה יש לו שתי לבבות לאחר שאוכל

ושותה אין לו אלא לב אחד שנאמר יאיש

נבוב ילבב וכתיב ינבוב לוחות ומתרגמינן

חליל לוחין אמר רב הונא בריה דרב יהושע

הרגיל ביין אפי' לבו אמום כבתולה יין מפקחו

שנאמר יותירוש ינובב בתולות: אמר רב

הונא ברי' דרב יהושע "פשיטא חלק בכור

וחלק פשום יהבינן ליה יאחד מצרא יכם

מאי אמר אביי היא היא מ"ם בכור קרייה

רחמנא רכא אמר יאמר קרא יוהיה הבכור

הוייתו כבכור ואין חלוקתו בככור ההוא דובן ארעא אמצרא דבי יינשיה כי קא פלגו א"ל

פליגו לי אמצראי "אמר רבה יכגון זה כופין

על מדת סדום מתקיף לה רב יוסף יאמרי ליה

אחי פמעלינן ליה עלויא כי נכסי דבי בר מריון

והלכתא כרב יוסף תרי ארעתא אתרי נגרי אמר

רבה כגון זה כופין על מדת סדום מתקיף לה רב

יוסף זמנין דהאי מדויל והאי לא מדויל והלכתא

כרב יוסף תרתי (0) אחד נגרא א"ר יוסף

יכגון זה כופין על מדת סדום מתקיף לה

אביי מצי אמר בעינא דאפיש אריסי והלכתא

כרב יוסף אפושי (י) לאו מילתא היא

עין משפם נר מצוה

ממו א ב מיי פיינ מכלי שכנים ה"ב סמג עשין פב מוש"ע ח"מ סו' קעד סעיף ב': קטו ג ד ה מיי' שם הל"ל טוש"ע שם ס"ח:

מוסף רש"י

יהבינו ליה אחד מצרא. שני חלקים יטול במקום אחד כחלק ששוט שהוא חלק אחד ונוטל במקום אחד, ונפקא מינה דכל מחום שנפל לו הגורל לחלה סשוט. יטול שם כלא גורל חלק בכורה, ואם הם שני אחין ושלש שנים לבכור ואחד לפשוט, שהרי יפיל חלק הפשוט נשדה האמצעי לא מכה בו, דאם כן נוטל הבכור בשני מקומות, אלא שני גורלות יפילו ויטילום על שני שדות החילונות ואיזה שיעלה לבכור יקח ויטול גם האמצעי שלאלו עמו :רשבים לקמן קבד... מדת סדום. שלי שלי וערובין ימו לא היו עושין טובה בחובות קב: אין מהנה לחבירו אע"פ שאין מסר בכך כלום רשברם לקמן ומו) לדתגן ואבות פ"ה מ"ו) האומר שלי שלי שלי ולך זו מדה בינונית ויש אומרים זו מלת סלום (לקמן קטח.).

רבינו גרשום ברבא לפי שכשחורשין את: זקרקע מתחלה מחמת שהיא שה צריכה יותר מיום אחד כרכא אינה צריכה שני ימים . זלמין ונמצא שמפסיד בעל שדה מט׳ שעות ולמעלה: זד יומא כיו חרישה וזריעה ופסיד. איבעית אימא כי רדו מא כרכא ודקשיא לך לא יוי יומא זרעא דפחות מיום כגיא הא לא קשיא דכרים ותני מנא אחריתי דבין ב' כריבות בריך (כ' ימים שלמין) [יום א' שלם) ואיבעית אימא בי 'א 'דו יומא זרעא ודקשיא לך יא הוי תרי יומי כרבא הא יא קשיא בהרורי ארץ הרים וטרשים שקשה היא ביותר ואיכא מלאכה לתרי יומי. וכן יבלו חביריו מרבי: דוולא כלומר אם יש להם לחלוק בכל שעה מאריתא דדלאי כלומר בכמה יש בה באותה טדה דיז חלוקה. אמר ורב יסף) [רב נחמן] בי דאלו יומא אם יש באותה חלוקה שדה טיעור שהפועל יש לו['] מלאכה כל היום לדלות מן המים ולהשקותו לכל חלק וחלק יחלוקו ואם לאו לא יחלוקו שלא ימצא אדם שישכור לו לחצי היום ונמצא שמפסיד: פרדיסא. שדה גפנים: מנת בכרם. חלק: אין אלו אלא דברי נביאו׳. כלומר דבר זה שאתה אומר ג' קביז לכל אחד ולא אמרת טעמא מאי ג' קבין אי לו מדי או מהי כלומר משום הכי מיחזי כנביאות דלית בה טעמא, ל"א דברי נביאות כלומר דכרים הללו עיקר כנביאות. אם מכר לו ג) בעל מנת בכרם כמה צריך . למכור לו הואיל שהכרמים ביול. תלת אציאתה. כלומר ג' שורות שככל אחת י"ג גפנים כדי שיעור שפועל יכול לחפור תחתיהן ביום אחד: וניתנה לחכמים. מכלל דנביא מעיקרא לאו חכם ואטו חכם לא נכיא הוא כלומר מי היה נביא כי אם חכם: ונכיא לבכ חכמה. כלומר לנביא יש לו לב החכם דעדיף מיניה: תדע

דכופין והשתח חין להקשות כלל חמחי

אילטריך קרא בבכור: מעלינן דיה כנכסי דבר מריון. פירש הקונטרם בשדה

שדה שלם כדי שיהא לכל אחד חלק אחד מלרא וכן יש לפרש תרתי

בל המריעין לו לא במהרה מטיבין לו. ובשילהי מרובה (כ"ק דף פ: ושם ד״ה לעולם) דקאמר רב אחא גופיה לעולם אין מטיבין לו איכא למימר דמתחל' אמר לא במהרה מטיבין שהיה מלפה שיחזירוהן לגדולתו וכשראה שלא החזירוהו שוב אמר לעולם אין מטיבין לו: חלק בבור

וחלק פשום יהבינן ליה אחד מצרא. כדנפקא לן ביש נוחלין (לקמן דף קכד.) מדכתיב פי שנים מקיש חלק בכורה לחלק פשוט: אמיצרא דבי נשי. אית דגרם בתר הכי אמרי אחויתא א"כ בי נשיה היינו חמיו ולא היו לחמיו בנים כי אם בנות ואית דגרק אמרי אחי א"כ בי נשיה היינו לביו (ועי׳ תוס׳ שבת כג: ד״ה דבי נשא): כגון זה כופין על מדת סדום. מימה לר"י לרבה אמאי איצטריך קרא בבכור דיהבינן ליה אחד מלרא

ואומר ר"י לפי שלא נתן לו (כ) כח הכתוב אלא כב' אחיו ואילו היו שני אחיו רולים להשתתף לא כפינן לשלישי לתת להם חלק ביחד ועוד דבכור מתנה קרייה רחמנא כדאמר ביש נוחלין (שם) דכתיב לתת לו פי שנים ואין לכוף את הנותן ולאביי נמי אי לאו דקרייה רחמנא בכור ה"א יקום על שם אחיו כאילו הוא ואחיו קיימין ורילב"ה מפרש דהה דחמר רבה כופין לא מדין תורה קאמר דבדין היה יכול למחות שכנגדו דחיכה קפידה ברוחות כדחמר בכמה דוכתין ועוד הח דכופין על מדת סדום בזה נהנה וזה לא חסר היינו בשכבר דר בחלר חבירו שאינו מעלה לו שכר "אבל הא פשיטא שיכול למחות בו שלא יכנס לדור בביתו אפי׳ בחצר דלא קיימא לאגרא וגברא דלא עביד למיגר דהוה זה שנהנה וזה לא חסר אלא מתקנת חכמים קאמר הכא

הבעל (ל) שיכולים לומר שפעמים מתברכת משאר שדות ובתרתי ארעתא אתרי נגרי לא שייך למימר מעלינן כיון שלריך להשקות ואין מתברכת זו יותר מזו ואין נראה דגם אותם שלריך להשקות מתברכת אחת מהם פעמים יותר שחחת לוקה בשידפון ואחת אינה לוקה ופר"ת מעלינן כנכסי דבר מריון לא ניתן לך זכות שיש לנו בשדה זו אם לא בדמים יקרים כמו בני מריון שהיו עשירים ולא היו מוכרים קרקעותיהם אלא בדמים יקרים ותרתי ארעתא אתרי נגרי לא קאי אעובדא דההוא גברא אלא מילתא באנפי נפשיה כלומר שתי שדות שיש לכל אחד נגר ורוצה האחד שיחלקו כל אחת לשתים שיקח

חלי שדה זו וחלי שדה זו אמר רבה

כופין על מדת סדום ויטול כל (מ)

דחכם עדיף מנביא, משום גברא רבא מלתא. כלומ׳ שאומר חכם הלכה מדעתו על בורייה דעל עיקרה כמפי השמועה ואותה הלכה

נאמרה משמיה דגברא רבה כוותיה ששמעה מפי השמועה דהא נביא לא מצי למימר נבואה כי אם מפי הגבורה חה אומרה מרעתו אלמא דעדיף הוא: מאי קושייה. מאי ראייה דמייתית דילמא תרווייהו הני גברי רברבייא בני חדא מזלא נינהו משום הכי אמר האי כגרי האי. אע"ג דלא שמיעא ליה ולאו נביאות הוא: ג) אלא דלא. תרע דהכי איכא למימר דנביאות הוא וליכא למימר דחד מזלא הוא שהרי ר' עקיבא דקים לן דלא היה מעולם גברא כוותיה ואפ"ה כי אתי חד תנא ואמר מנפשיה כוותיה אע"ג דלאו בני חד מזלא נינהו דלית דהוי ליה מזלא בתורה ובעושר כוותיה דר' עקיבא: ודלמא כסומא בארובה. ולא משום דהוה עדיף ומשני לאו

ארעתא אחד נגרא שהנגר מפסיק בין שתי השדות ואם יחלקו כל שדה לשתים לא יהיה חלקו אחד מלרא והשתא בהני לא שייך למימר מעלינן כנכסי דבי בר מריון דאטו אם האחד רלה לחלוק לעשרים נאמר

משמיה דרבי עקיבא כווסיה. וליכא למימר בני חד מזלא נינהו שהרי ר"ע חכם ממנו הרבה: ולאו טעמא קאמר. במילתיה וכיון דאמר טעמא אין זה כסומא שמכוון לירד בארובה במקרה בעלמא אלא סברת הלב היא הבאה לו בנבואה חכה להסכים להלכה למשה מסיני: בריסחקא. שוק רשות הרבים: דמליך. השתח

במתח מחסים שעתיד להיות רחש

הישיבה עכשיו: מביומי החים.

כשחותם באיגרת חותם שמו טביומי:

קיימה לי שעתה. מול: שדרו ווגה

דרבנן לגביה. דמר בר רב חשי:

לאימלוכי ביה. ליטול עלה ורשות

להמליך את רב אחא: פחח וחנא.

דרשה ונעשה רחש הישיבה: כל

המריעין לו כו'. כלומר הואיל ונדחה

השעה לא ימליכוני עוד: איש נבוב.

כשהוא חלול בלא כרס מלאה: ילבב.

כמה לבבות שאינו מסכים לדעת

שלמה: ינוכב בחולות. לב אטום

כבתולות עושה נבוב וחלול: פשיטה

חלק בכור וחלק פשוט. שני חלקין

שהבכור נוטל אחד משום בכורה

ואחד משום פשיטות יהבינן ליה אחד

מצרא זו אצל זו שהרי שניהן חלקו הן

והרי הן כחלק אחד: יכם מאי.

המייבם את אשת אחיו דקם תחתיו

לנחלה ונוטל שני חלקים מאי מי מצו

אמרי ליה הואיל ומכח אחרינא קאתי

לא יהבי להו (ו) ניהליה אחד מצרא זו

אלל זו אי לאו מעליתא גבן בדמי:

הבכור אשר חלד. ביבם קמשתעי

דמלוה בגדול לייבם אשר חלד פרט

לאיילונית והכי מדרש קרא יבמה יבא

עליה וגו' והיה הבכור איזה מן היבמין

יבא עליה הבכור אשר חלד וכגון

שהיבמה בת וולדות היה פרט

לאיילונית: דובן ארטא אמלרא דבי

נשא. קנה קרקע אלל שדה אביו: כי

מטא למיפלג. עם אחיו בנכסי אביו:

על מדת סדום. זה נהנה וזה לא חסר:

אמרו אחי מעליכן ליה עילואי. לכו

היא משובחת כקרקעותיו של בר מריון

שהיו מעולות ומסתברא הא דרב יוסף

בשדה (ס) בעל שיכולין לומר פעמים

שזו מתברכת משחר השדות: תרי

ארעתא אתרי נגרי. אם בית השלחין

היא ויש לשני אחין לחלוק שתי שדות

לכל אחת יש לה יאור להשקות ממנו

חה קנה שדה אלל (ש) האחד מהן

ורולה שיתן אחיו זו הסמוכה לשלו:

כגון זו כופין. דהא לקרקע השניה

גם היא יש לה יאור להשקות ממנו:

האי מדויל והאי לא מדויל. דרך היאורים

לייבש כשנהר ששם נמשכין ממנו

מתמעט לפעמים שזה יבש וזה אינו

יבש ואומר לו טול חלקך בשתיהם

דלאו מדת סדום היא או תן לנו עילוי

בדמי: מרמי. ארעתא יש להם לחלוק

על חד נגרא ואחד מהן קנה קרקעו

אלל האחת: כופין על מדה סדום. דכיון

דמחד נגרא נינהו שתיהן שוות: ניחא

70

תורה אור השלם ו ואיש נבוב ילבב ועיר פרא 2 נבוב לחת תעשה אתו באשר הראה אתר בהר כן 3 כי מה טובו ומה יפיו דגן בחורים ותירוש זכריה ט יד 4 וְהָיֵה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר תַּלְד יקום על שם אחיו המת ולא ימָחה שמו מישראַל:

מסורת הש"ם

א) (נדה כ:ן, ב) (נ"ל שדור), נ) ב"ק פ:, ד) ס"ל שאכל כו" ושתה כו', ה) נלקמן קכד.],

ו) נפי׳ סמוך לשדה של חמיו ולא

יע' מוס' דהכא ד"ה אמילראן.

ז) ולקמן נט. קסח. עירובין מט.

כמובות הג.ן, ק) ונ"ל שהס).

פו) ב"ל לא נהנה רש"ש,

גליון הש"ם

במרא מעל" ליח עלויא. עיין בשו א שעה היה ערוא. ערון פ"ו משנה ח" לדמחי בפירוש נכ״ם: תום' ד״ה כגון בו' אבל הא ששימא שיבול למחות בו. עיין לקמן דף לע ע"ב ברשב"ס ד"ה אמאי שלו לא

הגהות הכ"ח

(מ) גמ' ולחו טעם האמר ח"ר יומנן: (3) שם דמליך השתא במחת מחסית: (ג) שם לתימלוכי כיה עכבינהו הדר שדור וכו' עכבינהו גניה על: (ד) שם מנא בתרא וכן הוה ארעתא מרתי ארעתא אחד נגרא: (ו) שם אפוסי אריסי לאו מילמא כיא: (t) רש"י ד"ה יבס יכו׳ לא יהבי להו ניהלך אחד וכו' מעלית גבן בדמי: (ח) ד"ה אמרו וכו' בשדה בית הבעל: (ע) ד"ה תרי וכו' אלל אחת מהן ורולה שיתן אחיו לר: (י) ד"ה ניחא וכו' ואחת מכאן כדי שתרבה כל"ל ותיבת ואחת באתלע נמחק (כ) תום' ד"ה כגון וכו' שלא נתן לי הכתוב כח אלא: (ל) ד"ה מעליט יכו׳ בשדה הבעל ראייו שיכולים: (מ) בא"ד ויטול כל אחד שלה שלם:

רבינו גרשום (המשך)

. ליה גבי הדדי בחד מיצרא או לא משמע ממש דככור הוא ולא יהבי ליה בחד מיצרא. אביי אמר היא היא דשקיל נמי בחד מיצר דבכור קרייה רחמנא והיה הככור אשר תלד ודרשי ליי הבכור מצוה בגדול הלכך דיניה כבכור ואחד מיצר יהבינן ליה. היויתו כבכור ליטול כ׳ חלקים ולא חלוקתו כבכור ליטול שניהן במיצר אחד: אמצרא דבי נשא. סמוך לשדה אחר של חמיו ולא היו לו לחמיו בנים כי אם בנות ומת חמיו והניח קרקעותיו חלקה סמוך לאותה שדה שקניתי אמר רבא ודאי יהבינן ליה סמוד למיצריה וכגוו זה אי מעכב אינש כופין על מרת מדוח שלא יעשה מדת מדום ושלך שלך. כך אלו כופין . אותם שלא יעכבו ליתן לה חלקה אצל שדה בעלה שזה לה רב יוסף והא מצי למימר

שיחלקו משום מעלינן ולשון מעלינן נמי אינו מחיישב לפ״ה: 70 ליה מקרקע מעוליו והוי אמיד שנוטל שדה סמוד ליה מעלינז ליה האי ארעא וחשביי ליה ביוקר כנכסי דבי בר מדיוז דהוי

לי למפושי מריםי. טוב לי שיהם לך שתי שדות מחת מכאן ומחת מכאן

יי ואחת לי באמצע כדי שתרבה לך אריסין ותהא שדה שלי משתמרת יפה:

שמוס שה נסוק לה מכלכן להיה או היא אונשב לה ביקה ככסים ביב מייחן החייר לה מקוק על מעודן הוא אחד. אונים אונים אונים את מבים במיים יקרים הכי גם ימשלי לך האי גביא דמים אי יהבינן ליה בסמוך לו או אל אל אי הכרי ליה אמצרא דידיה ואמאי כופין, והלכתא כרב יוסף דמצי מעלי לי ביוקר. תרי אחי או תרי שותפי דהוי להו לחלוק תרי ארעתא דקיימן חדא אהאי נגרא וחדא אהאי נגרא דלכל אחת יש לה נגר שלה וזה אמת המים שמשקין אותה ממנו חבן חד מהגי אחי או שותפי חד ארעא אחריתא סמוך לאחת מאלו ואמר האי דובן הואיל דהגי חרי ארעתא דאית לן לחלוק שרין הן במדה ולכל חדא יש לה נגר הב לי אותה שדה שסמוכה לאותה שקניתי אמר (רבא) (רבה) כגין זה ודאי כופין

THE PRACTICAL HALACHAH

The Rama follows the ruling of Rabbi Isaac of Dampierre, and this ruling seems to be the normative halachah.

According to this line of reasoning, we might conclude that one who owns a **private** wireless connection would indeed be required to allow others to access the connection, as he in any event has no possibility of leasing rights to it. Thus, when one knows that his neighbor is not currently using his connection, and accessing the network will therefore not affect the neighbor's internet speed, it would be **permissible** to use the connection by force of the law of *kofin al midas Sedom*. This ruling should remain true even if one knows the owner would not allow him to use the Wi-Fi if he would ask for permission.

QUESTIONS TO CONSIDER

• Can you think of any reasons why this conclusion may not be so clear?

CONCLUSION

Borrowing without permission is generally considered theft.

However, if one has grounds to suspect that the owner of the object would not mind lending it out, for example:

- if he wants to borrow it for a mitzvah; or
- if it is an item of such **insignificant value** that no one would care if it is taken;
- ... then many halachic authorities permit borrowing it.

That said, it would seem that **none of the above leniencies apply to Wi-Fi**, unless the Wi-Fi is being used for a mitzvah.

The fact that a wireless connection is **intangible** may warrant treating it more leniently than a regular case of borrowing, though at the same time it would seem that even actions affecting intangible items can be prohibited at times.

The principle of *kofin al midas Sedom* when applied to cases of *zeh neheneh v'zeh lo chaser* may be used as a basis to permit freeloading on Wi-Fi, but **only** in cases where the following 2 conditions are met:

- It is known definitively that the owner will not be negatively affected at all (for example, the owner is away on vacation and hence additional users will not slow down his Wi-Fi connection at all); and
- The owner is not in a position to **rent ou**t the Wi-Fi even if he wanted to.

DISCLAIMER:

The views and opinions presented in this sourcesheet should not be taken as *halachah l'maaseh*. Before applying these halachos to real-life situations, one must consult with a competent halachic authority.